

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Carmina - Cod. Karlsruhe 57

Kurrer, Carl Philipp Friedrich

[S.l.], [18. Jahrh.]

IV.

[urn:nbn:de:bsz:31-72238](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-72238)

IV.

Visa est si forte pecunia, siue
 Candida vicini subrisit molle puella
 Cor tibi rite salūt.
 Perſius.

Nuper, cum plures noctesque diesque sederem
 Adfixus libris, officioque meo,
 Et me tempeſtas, illis, auctera vetaret,
 Leporitis, cura liberiore fui,
 Inſolitus torpor compreſſit corporis artus,
 Funnuere aures, indoluitque caput,
 Diſſicilis ſedi, moroſus, ineptus, et optans
 Noctem, ſi qua foret pax requieſque mihi.
 Adſuū, et quouis potuere cibouo remoto
 Imporui tandem membra leuanda toro,
 Saepe volūtati me, ſomnus ^{venit,} ſubrepiit, et ille
 Nec mihi ſedatus, nec diuturnus erat.
 Quas tetras ſerenas, portentaque qualis vidi?
 Quae minitabantur, quotque pericla mihi?
 Mortis imago mihi prius aſſea viſa, ſubſiuit
 Falcom, neque ſuas iuſſet adire domos,
 Exſtinctos oculos vidi, corpusque ſupinum,
 Vixtus oſſa ſuis membra, manusque graues,
 Leuigrem vidi vertem, ſuſcumque ſerotium,
 Segmentumque nigrum, ſernianumque meos,
 Campana iunctor ſonitus, iuuenumque ſonoros
 Audiuſ cantus, quid voluere, ſciens,
 Quosque aegē amor vidi, nouique, ſerontes
 Me, veſpillonem, meque habitura loca,
 Singula quid reſerant? nil non de ſanece vidi
 Ipſe meo, mihi mēſ nēc agitata fuit.
 Cuiſigilans ſtaſpui: leuorem huiſ mihi ſomnia? ſed can.
 Haec repeto, ſidunt membra ſopore nouo.

carnificem vidi, mihi qui caput amputet, adseat
 Proximus, et punito iam petid ense caput.
 Ut caput avulsam terram petit, et salit alte
 Sanguis! torquentur collo, miserque cado!
 Haec me terrebant et somnia talia plura,
 Et seipsum lingua mane cubile meum,
 Haerere meis; hi, dum sol fulget, atque serenam
 Sit coelum, suadent, membra movere, mihi.
 Feci, vicinos peti, quibus illis, quae me
 Praeserunt, retuli, somnia nocte die.
 Illa tibi longam portendunt somnia vitam!
 Haec ait. At cornu concutit ista caput,
 Et: Caui! ne tristis, dicat fortuna diebus
 His bis septenis teque tuosque premit!
 Aut alius librum fert Artemidorus, et, ecce!
 Hic, quid portendant somnia quaeque, vides.
 Exigua molis liber est, sed perhoras, illum
 Tere sibi magno conciliarat auus,
 Atque mihi dederat moriens. Hic pluribus illo
 Dixerat edoctus fata futura libro.
 Sed medicus sapiens addans, dextramque prehensus,
 Idixit, mecum, lucus ex iste vocat,
 Fama telia laudent oculos! Eximus; at iste:
 Aide, ait, has nugas! vtere vere nouis!
 Vera tibi dicam, nam noui, crede! viles si,
 Haec quid portendant somnia, nosse, tibi.
 Nonne sedes nixior, paululumque moueris? At inde
 Iste dolor capitis, torpor et iste tuus!
 Postaque, quo noctu te torquent somnia. Sanguis
 Te premit; illius copia sparsa tibi est.
 Me sequere, atque prior tibi max vigor iste redibit,
 Illaque te nequam somnia posse prement.

Commouere magis, venamque secare iubeto,
 Fragilis potus sit tuus, atque cibus!
 Somnia portendunt nihil, et si forte venit, quod
 Responderi poterat, nisi nisi casus erit.
 At dices forsitan: Numen per somnia quondam
 Edocuit. Recte! non ea facta nego,
 sed, quibus obtigerant, nouera diuina quod essent,
 Somnæque dies illi præteriere diu.
 Quæ vigili in primis versas, quæ diligis, optas,
 Horres, atque times, mente reposta manent,
 Hæc animus recuocat paratus nocte, nouasque
 Formas, atque vices addere sæpe solet,
 Nubilis hinc, thalamos iuuenis meditata puella
 Nocte videt sponsum connubiique dapas,
 Diuitiis inhians diemulos hinc conspicit auri,
 Quos tamen ablatos nocte ruente dolet.
 Sic tibi spissato quis sanguine serua tractat,
 Talia per noctes aucta sakinde videt,
 Ipsa valetudo, naturaque corporis, æon
 Ipse adeo mentes exagitare solet,
 Ut potentia sibi vel monstrosissima fingat,
 Quæ furiosa furons Hercules ipse patet.
 Annon et interdum vigilantibus talia menti
 Occurrunt, quorum causa profunda latet.
 Quid mirum, noctu, si mens sibi sola relicta est,
 Si varios verset parturiantque modos?
 Tota tibi illius vigilis natura patetne?
 Sunt ea, quæ scireas, pauca, nec apta satis.
 Sic sere nescimus, quid agat mens sensibus orba?
 Viribus utatur qua ratione fluid?

Id scimus, quod agat, quamvis non sentiat illud
 Corpus, ubi somno membra soluta iacent
 Sic ignoramus causas quoque, somnia! vespas,
 Interdum tantum causa patere potest.
 Fallitur, et, qui vos curat metuitus, nihilque
 Coniectatorem novit inane genus.
 Exponunt illi dum somnia, somnia cadunt,
 Sic nunquam dubiis expedire tuis!
 Coniicit hic letam, sed tristem coniicit iste
 Fortunam, et verax quilibet esse cupit.
 Uti danda fides igitur? si queris, utrumque
 Sperando! nam neuter dignus habere fidem est.
 Somnia non cura! menti vigilansque cauto,
 Ut possis letus nocte quiete frui.
 Sique tibi febris, vel copia sanguinis ampla
 Somnia parturiant, te medicina iacet!
 Sic ait. Admirans dixi: Sequar, optime vir! te!
 Complexusque vicem sum, rediique domum.
